

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν ἀγγεῖμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΗΤΕΡΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξωτερικῶν
δραχ. 45. Τρίμηνοι δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰφύτων γράσεια διατμή. 50.—
Ἀμερικῆς δολάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἑλ.ον ἐν γένει
τῶν ἑλλ.ων Κρατῶν σελήνια 10.

Ἐξήμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΕΜΒΛΗΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τ.Ω. 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐφησίουδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἀυγούστου 1928

Ἔτος 506.—Ἀριθ. 38

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ἐπὶ Vriognanll καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τυραννία! φώναξε ἡ Λουίζα. Νὰ τὴ διώξει, ναί, τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ νὰ τὴν κρατεῖ φυλακισμένη μὲ τὸ στασιῶ; Τότε γιατί δὲν τὴν κλειδώνουμε σ' ἕνα κελλί, σὺν τοὺς καταδίκους, μὲ μιὰ ἀλυσίδα στὸ λαιμό;

— Ἀφίσε τίς ὑπερβολές, ἀγαπητή μου, γιατί θὰ τρομάξεις τὸ κορίτσι καὶ θὰ χάσει τὸ θάρρος του. Θὰ μείνει μαζί μὲ τὴν κυρία Βερδιέ, ποὺ τὴν ἀγαπᾷ πολὺ, καὶ θὰ φύγει μαζί μὲ τὴν μίς Μύλδρεδ, ποὺ θάρθει αὐτὲς τίς μέρες νὰ μοῦ φέροι κάτι κεγήματα.

— Ἀχ, ναί, μυλαίδη, σὲ παρακαλῶ νὰ μ' ἀφίστετε νὰ φύγω μὲ τὴν μίς Μύλδρεδ. Ὁ λόρδος δὲ μὲ θέλει ἐδῶ καὶ τὸν φοβοῦμαι πολὺ.

— Μὴν ἀνησυχεῖς, κόρη μου, εἰς θὰ τακτοποιηθοῦν. Θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ τὴν ἀσφάλειά σου, γιατί ἔχω δώσει ὑπόσχεση στὴ μητέρα σου νὰ σὲ προσέχω.

Ἡ Νταίξη φίλησε τὸ χέρι τῆς λαίδης καὶ τὴν εὐχαρίστησε μ' ἕνα τῆς τὴν καρδιά. Ὑστερα τὰ κορίτσια γύρισαν στὴ δουλειά τους.

— Καὶ τὸ βαφτιστικὸ μας τί θὰ γίνεῖ τώρα; εἶπε ἡ Λουίζα. Προχώρουσε τόσο ὥρατα!

— Θὰ δουλέψουμε πιδὸ πολὺ, νὰ τὸ τελειώσουμε πρὶν φύγω. Θάχουμε περισσότερο καιρὸ τώρα, ποὺ ἀπαγορεύεται ὁ περίπατος! εἶπε ἡ Νταίξη γελώντας. Κι' ἂν δὲν τελειώσει, τὸ πέρνω μαζί μου καὶ τὸ τελειώνω στὸ Λονδίνο.

Ἡ μικρὴ κοντέσσα χόπησε χαρούμενα τὰ χέρια καὶ τὰ δυὸ κορίτσια δὲν ξαναμιλήσαν πιά γιὰ τὸν κακὸν ἄνθρωπο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ἡ ἐπιστροφή

Οἱ ἀκόλουθεσ μέρες ἦσαν ἡσυχές. Τὰ κορίτσια ἐργάζονταν μαζί μὲ τὴν κυρία Βερδιέ. Ἡ γκυβερνάντα τὰ εἶχε μάθει εἰς αὐτὴν καὶ θεωροῦσε τὴ μικρὴ Βιολέττα σὰ μιὰ ἡρωίδα.

Ἡ καταδίωξις τῆς μικρῆς ἀπὸ τὸ λόρ-

δὲα του ἀμιλητός, προσέχοντας μὴν πέσει σὲ κανένα σφάλμα καὶ τιμωρηθεῖ σκληρὰ. Οὔτε γέλια πιά, οὔτε τραγωῖδια.

Ὅστε ὁ λόρδος τὴν εἶχε ξεχάσει κί-
λας τὴ Βιολέττα;

Κάθε ἄλλο! ἤξερε ὅτι ἡ λαίδη δὲν ἐγνωσθεσ νὰ πειράζουσι τοὺς ἀνθρώπους ποὺ προστάτευε, γι' αὐτὸ καμινώ-
ταν πῶς δὲν τὸν ἐνοιαζε πιά γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ὁ νοῦς του ὅμως ἦταν πάντα ἐκεῖ.

Ἀπὸ τὴν στάσι τοῦ κοριταίου, ἐβγαίε τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ἤξερε ἡ ἴδια τὴν ἀληθινὴν καταγωγὴν τῆς. Στὴν ἡλικία τῆς, τὰ κορίτσια δὲ μπορούσι νὰ ὑποκρίνονται τόσο πολὺ, ὥστε ν' ἀπατηθεῖ ὁ λόρδος Στάρλυ, τόσο ἐμπειροσ σ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἴσως ὅμως νὰ τῆξε-
ραν εἰς ἄλλοι ἀνθρώποι, κι' αὐτοὶ νὰ τῆβαλαν τὸ κορίτσι ἐπίτηδες στὸ δρόμὸ τῆς λαίδης.

Αὐτὰ εἰς ἔπρεπε νὰ ξεκαθαρισθοῦν, κι' ἄλλοσ δὲν ἦταν κατάλληλοσ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Τζέκιν.

Ὁ Τζέκιν εἶχε ἐξαιρετικὴ θέσι στὴν ὑπηρεσία τοῦ λόρδου. Αὐτὸσ εἶχε ἴδει μὲ τὰ μάτια του τόσο καὶ τόσο καὶ τῆξερε πῶσ ἦταν ἀπαραιτήτοσ στὸ μεγάλο αὐτὸν ἀρχοντα. Μὰ ἤξερε ἀκόμα, ὅτι ὁ κακὸσ ἀφέντησ

του δὲ θὰ δυσκολευτοκ καθόλου νὰ τὸν «ξεπαστρέψει», ἂν τοῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ νοῦ ἡ παρανομικὴ κακὴ ὑποψία.

Ἀκουσε λοιπὸν κι' αὐτὴ τὴν φορὰ μὲ προσοχὴ τίς ὁδηγίεσ του.

— Θέλω νὰ βεβαιωθῶ πῶσ μὲ κατάλα-
θεσ! τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ὁ λόρδοσ. Δὲ μοῦ μένει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ κόρη αὐτὴ εἶναι ἡ Νταίξη. Θὰ μάθεισ λοιπὸν ὅτι μπορέ-
σεισ γι' αὐτὴ. Ἀπὸ ποῦ ἐρχεται, πῶσ

«Δεχόταν ἐλοῦνα τοὺς ταχιδόμοι; του». (Σελ. 309, στ. 8').

δο ἔκαμε καὶ τὴ Λουίζα νὰ τὴν ἀγαπᾷ ἀκόμη περισσότερο, γιατί τὴ θεωροῦσε σὺν ἑν' ἄθωο θῶμα

Στὸ μεταξὺ, ὁ λόρδοσ ἦταν κλεισμένοσ στὰ διαμερίσματά του καὶ δεχόταν ἐλοῦ-
να τοὺς ταχυδρόμοσ του. Δὲ φαινόταν ποθενά. Ἀλλὰ μάντευε κανεὶσ τὴν πα-
ρουσία του ἀπὸ τὸ μυστικὸ φόβο ποὺ κυ-
ριαρχοῦσε παντοῦ. Σ' ἔλο τὸν πύργο δὲν ἀκουγόταν μιλιὰ. Καθένας ἔκανε τὴ δου-

τη λένε, αν είναι αληθινά συγγενής της μίς Μύλδρεδ. Κι' αν βεβαιωθείς πως είναι η Νταίζη, θα κοιτάξεις να μάθεις αν οι άνθρωποι που την αγάστησαν, ξέρουν την καταγωγή της.

— Έλπίζω για το καλό τους πως δεν την ξέρουν, είπε ψυχρά ο Τζέκι.

— Θα μάθεις άκομα αν κι' η ίδια ξέρει την καταγωγή της. Δεν το πιστεύω, μα γίνεται κι' αυτό. Ίσως μάλιστα για αυτό να έχει και τόσον άερα.

— Κι' αν την ξέρει, τότε τι θα κάνουμε;

— Τίποτα! είπε άπότομα ο λόρδος. Θάρρεις να μου πεις. Θα ιδούμε τότε και θα σκεφθούμε. Μια κοντέσσα δε μπορείς να τη σκοτώσεις στο δρόμο σ' ακυλί... Το καλύτερο θα ήταν να την πάρουμε να την κλείσουμε πουθενά... Άλλά πως; Την προσέχουν σ' α να ήταν πολύτιμη ή ύπαρξή της... Τελος πάντων, κάνε όπως σου είπα και βλέπουμε.

Στο τέλος της εβδομάδας ήρθε η μίς Μύλδρεδ. Μαζί της ήρθε κι' ο Τζός. Πού είχε να κανονίσει κάτι δουλειές στο Δούβρο.

Η Νταίζη ήταν μοναχή της στο δωμάτιο της εργασίας, όταν μπήκε μέσα η μίς. Η χαρά της ήταν άπερίγραπτη, όταν είδε την αγαπητή μορφή της καλής της δασκάλας. Πήδησε στο λαϊμό της, κλαίγοντας και γελώντας μαζί.

Η μίς άπόρησε λιγάκι για' αυτό γιατί φανταζόταν ότι η μικρή, μέσα στις ώρατες έντυπίσεις της νέας της ζωής, θα είχε ξεχάσει γρήγορα τις παλιές της φίλες.

— Πώς, μικρούλα μου, είπε. Τόσο χαίρεσαι που βλέπεις την καίμενη τη μίς Μύλδρεδ; Όστε δεν είσαι εύτυχημένη εδώ-μέσα;

— Ά, όχι! είπε ζωηρά η Νταίζη. Δηλαδή, η μυλαίδη κι' η κόρη της μου έδειξαν πολλή καλοσύνη... Άλλά έλατε-στην κάμαρά μου, θα σας τα πω όλα!

— Δεν πάμε καλύτερα μαζί στον κήπο; Είναι θαυμάσιος ο καιρός και θα σ' άφελήσει. Το μουτράκι σου, βλέπω, έχασε πάλι την κοκκινάδα του. Ά, ξέρεις ότι αυτό δε μ' άρέσει έμένα...

— Δε μπορώ να βγω έξω, είπε σιγά-σιγά η Νταίζη. Μ' έχουν φυλακισμένη. Φυλακισμένη! Έκανε η μίς κι' έμεινε με το στόμα άνοιχτό. Τι' είν' αυτό που άκούω;

— Έλάτε στην κάμαρά μου, είπε πάλι σιγά-σιγά η Νταίζη.

Πήρε μαζί της την καλή γυναίκα, που πήγαινε να σκάσει από την περιέργεια, και μόνον όταν κλείδωσε και σύρτασε καλά το δωμάτιο της, της διηγήθηκε την ιστορία της.

Η μίς Μύλδρεδ σταυροκοπήθηκε. Πού να βάλει με το νου της τέτοια πράγματα! Ο κύριος του Κουάιτ-Γκέιτ να κυ-

νηγά, άκοιός εκεί, τη Βιολέττα σαν έχ' θρόνο!

— Έτρεψε σ' αυτή την ιδέα, γιατί αν και δεν είχε ιδει ποτέ το λόρδο Στάρλου, τον θεωρούσε όμως, άπ' όσα είχε άκούσει να λένε για' αυτόν, σαν άνθρωπο κακό κι' ευανδόν για κάθε έγκλημα. Ο Θεός να σέ φυλάει από την όργή του! Τι δίκιο που είχε η κυρά-Τζέννη, όταν το φοβόταν αυτό το ταξίδι!

— Μα πού να φαντασθώ εγώ πως θα έδινε προσοχή σ' ένα! Πώς θα σέ κοιτάζε, θα σέ σταματούσε, θα σου μιλούσε και θα σέ μάλωνε! Θεέ μου, αν ήμουν στη θέση σου, θα μου είχε παγώσει το αίμα!

— Κι' εγώ φοβήθηκα, μίς Μύλδρεδ, και τώρα φοβομαι ακόμη περισσότερο. Ω, σ' άς παρακαλώ, καλή μου μίς Μύλδρεδ, πάρτε με μαζί σας γρήγορα, άφου μ' άφινει να φύγω. Αν αλλάξει γνώμη και με κρατήσει εδώ για πάντα φυλακισμένη;

— Έννοια σου, κορούλα μου, δε θα σ' άφισω εγώ μοναχή σου. Θα σέ πάρω μαζί μου, αλλά πρέπει να ιδω γρήγορα τη μυλαίδη και να τη ρωτήσω. Δε μπορούμε, βλέπεις, να φύγουμε χωρίς την έγκρισή της.

Η Νταίζη ήσυχασε κάπως. Η παρουσία της μίς Μύλδρεδ της έδινε θάρρος. Και τότε άρχισε να την πνίγει στις έρωτήσεις: Πώς περνούσε η μητέρα της; Την είχε παθυμήσει; Τι έκανε ο μπαμπά-Θωμάς; Ο παππούς; Ο Τζός;

— Όταν έμαθε ότι είχ' έρθει μαζί κι' ο Τζός, τότε όλοι οι φόβοι της έφυγαν. Ήξερε ότι ο Τζός ήταν πολύ δυνατός και θα την προστατευε καλά.

Γύρισαν στο δωμάτιο της εργασίας όπου βρήκαν τη Λουίζα και την κυρά Βερδιέ. Η μίς Μύλδρεδ είδε το βαφτιστικό, που κόντευε να τελειώσει, κι' έδωσε τ' άσχημα της στα κορίτσια για την ώραία τους εργασία.

Μετά το φαγητό, η λαίδη Στάρλου φώναξε τη μίς Μύλδρεδ στο διαμέρισμά της και της είπε:

— Θα θέλα να σ' άφισω να ξεκουραστήτε κάμποσες μέρες και να σ' άδειξω κάτι παλιά κεντήματα που έχω για διάβρωμα. Άλλά έδωσα ύπόσχεση να στείλω το γρηγορότερο αυτό το κοριτσάκι στο Λονδίνο και θέλω να το πάτε σεις. Μπορείτε να φύγετε αύριο κιόλας;

— Μυλαίδη, μπορούμε να φύγουμε κι' άπόψε, είπε η μίς, που βιαζόταν να φύγει μακριά από τη φωλιά του τρομερού θηρίου.

— Όχι τόσο γρήγορα, άποκρίθηκε η λαίδη. Πρέπει να πάρω τ' ά μέτρα μου. Θα σ' άδωσω για συνοδεία δυο άπό τους πιο έμπιστους ύπηρέτες μου, που θα σ' άφισουν μόνον όταν μπήτε στο σπίτι σας.

(Άκολουθεί)

ΨΗΛΑ ΣΤΙΣ ΑΛΠΕΙΣ

Πάνω κει στα αιώνια βουνά, πόσες άσύγχριτες εικόνες έχουν να ιδούν τα μάτια που έσφου την όμορφιά, και πόση γαλήνη έχουν να βρουν οι ψυχές.

Έκει ψηλά είναι μικρά, γραφικώτατα χωριά με κομψά ξύλινα σπιτάκια κι' ανθρώπους τόσο καλούς. Θα σηκωθείς την αύγή και θα κάνεις τον πρώινο περίπατό σου στο μεγάλο δρόμο που οδηγεί στα γειτονικά χωριά.

Τι ώρατος που είναι, άλήθεια, ένας περίπατος στους δρόμους των Άλπεων την αύγή. Μέσα στην ήρεμία του λυκαυγούς γίνονται όλα τόσο έπιδηλικά, και μέσα στη μεγάλη αυτή σιωπή, σου φαίνεται πως άκοιες τη μουσική φωνή της φύσης, το γλυκό κι' άθάνατο τραγούδι του σύμπαντος.

— Ολόγυρά σου ύψώνονται τα ποιητικά βουνά με το έντονο γαρίζο χρώμα τους, και κάτω απλώνεται η κοιλάδα με σκορπισμένα δ' ά κει τ' ά ξύλινα σπιτάκια. Στη μέση του χωριού, σ' ένα μικρό, πυκνόφυτο λόφο, δεσπόζει το καμπαναριό της μικρής εκκλησίας.

Κάθεσαι στις όχθες του ποταμού, που διασχίζει έλη την κοιλάδα, κι' άκοιός το σιγαλό και δίχως νόημα τραγούδι, που μουρμουρίζουν τ' ά διαφανή νερά. Άκοιός νάρχεται σ' αύτιά σου ο ψίθυρος του γειτονικού δάσους, κι' αναρωτιέσαι, σκεπτικός, σ' αν τι να λέει το βουδο τραγούδι του ποταμού κι' ο μουσικός ψίθυρος του δάσους.

Γυρίζοντας στο χωριό, θα συναντήσεις στο δρόμο σου μια μικρούλα με μικρές, ξανθές κοτσίδες και μια σάκκα στον ώμο, που πηγαίνει στο σχολείο. Θα σταματήσει, θα σ' άτενίσει με τ' ά γαλανά, άθωα της μάτια, και θα σου εύχηθη: καλή μέρα. Θα της ανταποδώσεις τον χαιρετισμό και θα την ρωτήσεις πως τη λένε. Θα σου πη κοκκινίζοντας τ' όνομά της: Ρόζα-Μαρία. Και θάπομακρυνθή βιαστικά, σ' αν σου μαρτύρησε κάποιο μουσικό που δεν έπρεπε.

Το βράδυ, τυλιγόνται όλα στο μαύρο μαγιάδι της νύχτας, και μόνο τον βαρό και σκοτεινό όγκο των βουνών μαντεύεις τριγύρω σου. Κάθεσαι στο παράθυρό σου κι' άκοιός τον μακρινό ήχο, που άφίνονται τα μεγάλα κουδούνια των αγελάδων που γυρίζουν άπ' τη βοοκή. Είναι ο μόνος ήχος μέσα στη νύχτα... Σε λίγο θα ιδής να προβάλλει από κάποια βουνοκορφή το φεγγάρι, και να στέκει εκεί να σου διηγηθεί τ' ά ταξίδια του.

Ψηλά στις Άλπεις, πάνω κει στα αιώνια βουνά, πόσες άσύγχριτες όμορφιές έχουν να ιδούν τα μάτια που έσφου την όμορφιά, και πόση γαλήνη έχουν να βρουν οι κουρασμένες ψυχές.

Gstaad, Σεπτέμβριος 1927

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβείον Νομιά)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Πώς είναι κιόλας εδώ; άπόρησε ο φαράς. Την πήρες χωρίς να ξέρης τι θα πη ο πατέρας της για' αυτό;

— Και γιατί να μ' νοιάξει για τον πατέρα της; Άν δεν είναι στάλθηθια πεθαμένος, τότε δεν θα θέλει να ξέρει τίποτα για το παιδί του, και θα εύχαριστηθή αν μάθω πως την ανέλαβε ένας άλλος.

— Ένώ όμως ο Όλα έλεγε αυτά τ' ά λόγια, ο φαράς πέταξε το καλάμι του μακριά σ' ά ναχε έμπνησει μια καινούρια ζωή μέσα του, και άρχισε να περπατά με γοργά βήματα.

— Πού πηγαίνεις, ρώτησε ο Λάπων.

— Πάω να ιδω την ψυχοκόρη σου, Όλα.

— Ναι, θα κάνης καλά. Έλα και δες την, θα βρής πως καλύτερη ψυχοκόρη δεν θα μπορούσα να βρω.

Ο Σουηδός προχωρούσε όλοένα πιο γρήγορα κι' ο γέρο-Όλα μόλις μπορούσε να τον παρακολουθήσει. Άφου περπάτησαν κάμποση ώρα, ο Όλα είπε στο σύντροφό του:

— Τώρα θυμάμαι πως το λένε το κορίτσι. Το λένε Αίζα του Γιού Άσπαρσον.

Ο φαράς δεν έκανε τίποτα άλλο παρά να ταχύνη ακόμη περισσότερο τ' ά βήματά του, κι' ο γέρο Όλα ήταν τόσο χαρούμενος, που του έρχόταν να φωνάξει άπ' τη χαρά του. Σε λίγη ώρα ξεπρόβαλαν οι σκηνές κι' ο γέρο Όλα είπε πάλι:

— Έχει έρθει εδώ για να βρω την πατέρα της; κι' όχι για να γίνει ψυχοκόρη μου αν όμως δεν τον βρής, θα την κρατήσω με μεγάλη εύχαρίστηση.

Ο άλλος δεν άπάντησε τίποτα, μόνον προχωρούσε με μεγάλη γρηγοράδα.

— Καλά τ' άχα σκεφθεί πως θα τον τρώμαζα λέγοντάς του πως θα κρατούσα την κόρη του εδώ στους Λάπωνες, είπε ο γέρο-Όλα μόνος του.

Όταν ο βαρκάρης που είχε φέρει την Αίζα στις σκηνές των Λαπώνων, πηνούσε άργά την ήμερα εκείνη στην άλλη όχθη, είχε μέσα στη βάρκα του δυο ανθρώπους που κάθονταν ο ένας κοντά στον άλλον κι' ήταν πιάσμένοι σφιχτά από τ' ά χέρια σ' αν να μ' ηθελαν πια να χωριστούν. Ήταν ο Γιού Άσπαρσον κι' η κόρη του Αίζα. Κι' οι δυο τους όμως είχαν τώρα έντελως άλλωστύκη έκφραση από πριν. Ο Γιού Άσπαρσον δεν φαινόταν πια έτσι κουρασμένος και

γυρτός σαν πρώτα, και τ' ά μάτια του έλαμπαν ζωηρά και η μικρή Αίζα δεν κοιτάζε πια γύρω με τ' ά σοβαρή γεροντιστική ματιά της. Τώρα είχε κάποιον που μπορούσε να την προστατεύσει και φαινόταν σ' αν να είχε άρχισει πάλι να γίνεται ένα άπλο παιδί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΤΙΑ

— Η πρώτη ήμερα του ταξιδιού.

Σάββατο, 1 Οκτωβρίου.

Ο Νίλς Χόλγκερσον ήταν καθισμένος πάνω στη ράχη του άσπρου χήνου και πετούσε ψηλά στον αέρα. Τριανταίμα άγριόχηνες πετούσαν σ' ά καλοσηματισμένη σειρά γοργά κατά τον νοτιό. Τ' ά φτερά τους θροούσαν, οι φτερόνυχες τους χτυπούσαν με τόσο δυνατό βοήσιμα των άέρα, που δεν μπορούσε κανείς νακούση ούτε τ' ά ίδια του τ' ά λόγια. Μπροστά μπροστά πήγαινε η Άκκα, και πίσω της έρχόνταν ο Γιού και η Κάκι, ο Κόλμε και η Νέλγια, ο Βίλι και η Κούζι, ο άσπρος Φίλιππας κι' η Άθροπούουλη. Οι έξι μικρές χήνες

Η Αίζα με τον πατέρα της σ' η βάρκα.

που είχαν ακολουθήσει το κοπάδι το περασμένο φθινόπωρο, είχαν τώρα κάνει δική τους κοπάδι και ταξίδευαν μόνες τους. Άντι για' αυτές όμως είχαν οι άγριόχηνες μαζί τους είκοσιδυο μικρά χηνόπουλα, που είχαν γεννηθεί και μεγαλώσει το καλοκαίρι εκείνο στη Λαπωνία. Οι έντεκα άπ' αυτές πετούσαν δεξιά κι' οι άλλες έντεκα άριστερά, κι' έβαζαν όλη τους τη δύναμη για να μ' περουν να σταθούν στην ίδια σειρά με τις μεγάλες χήνες.

Τ' ά δυστυχισμένα μικρά δεν είχαν ποτέ τους ξανακάνει ένα τόσο μεγάλο ταξίδι, και στην αρχή τους ήταν πολύ δύσκολο να κολουθούν τις χήνες στο γοργό τους πέταγμα. Άπό καιρό σ' ά καιρό παραπονιόνταν στην Άκκα ότι κουράστηκαν, ότι πεινούσαν, εκείνη όμως ούτε λιγότευε την ταχύτητά της ούτε σταματούσε, αλλά προχωρούσε με την ίδια γρηγοράδα κατά τον νοτιό προς τ' ά θερμότερα μέρη.

Ο Νίλς συλλογιζόταν ότι ήταν πια στάλθηθια καιρός να κάνουν το ταξίδι τους οι άγριόχηνες, γιατί είχε πέσει πολύ χιόνι. Ως εκεί που έφθανε το μάτι του, η γη ήταν σκεπασμένη από χιόνια. Μα και κει που βρίσκονταν οι χήνες, στάλθηθια ήταν πολύ άσημα τώρα τελευταία. Οι βροχές, οι καταγίδες κι'

οι όμίχλες διεδέχονταν η μια την άλλη, και όταν έπιτέλους στερεώθηκε κάπως ο καιρός, ήρθε άμέσως δυνατή παγωνιά. Τ' ά μανιτάκια και τ' ά βατόμουρα με τ' ά όποια είχε τραφεί ο Νίλς όλο το καλοκαίρι, πάγωσαν και χάλασαν. Στο τέλος αναγκάστηκε, για να καθουαχάσει την πείνα του, να τρώει όμα ψάρια, κι' αυτό ήταν ένα πράγμα που του έφερνε πραγματική άηδία. Οι μέρες γινόνταν όλοένα και μικρότερες, και καθ' όλες τις μεγάλες νύχτες και τ' ά όλοένα και μεγαλύτερα σούρουπα, ο Νίλς βαρυσόταν και στενοχωριόταν. Γιατί δεν μπορούσε ναλλάξει τη φύση του και να κοιμάται, σ' αν τις χήνες, άμέσως μόλις βασίλευε ο ήλιος.

Με τον καιρό όμως άρχισαν να γίνονται όλοένα μεγαλύτερες και οι φτερούγες των μικρών χηνών. Έτσι κι' άποφασίστηκε το ταξίδι κατά τον νοτιό, κι' ο Νίλς ένιωθε τον έαυτό του τρισευτυχισμένο. Γελούσε και τραγουδούσε τώρα που πετούσε καθισμένος πάνω στη ράχη του άσπρου χήνου. Δεν ήταν μόνο

γιατί ήθελε τόσο πολύ να φύγη άπ' τη Λαπωνία που έκανε τόσο κρύο και σκοτάδι και που δεν είχε τί να φάη, αλλά είχε και άλλους λόγους για να θέλει το ταξίδι.

Τις πρώτες μέρες που βρισκόταν εκεί

πάνω, δεν είχε ύψωσει καμιά νουσταλία. Είχε την ιδέα πως ποτέ του δεν είχε βρεθεί σ' ένα τόσο όρατο τόπο σαν αυτόν, και δεν είχε άλλη έννοια παρά να διώχνει τ' ά κοπάδια από τις μύγες που άπειλούσαν να τον φάνε όλοκληρο. Τον άσπρο χήνο δεν τον παλούδλεπε, γιατί αυτός δεν είχε μυαλό παρά μονάχα για να φρονιζή την Άθροπούουλη του και δεν έφρονε ούτε ένα βήμα από κοντά της. Ο Νίλς λοιπόν έκανε παρέα με την Άκκα και με τον άετό τον Γόργη, κι' οι τρεις περσσαν μαζί πολλές ώραίες ώρες. Ο Νίλς πήγαινε μαζί με τ' ά πουλιά σ' αν έκαναν έκδρομές εκεί κοντά. Είχε άνεβει ως την χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς παγετώνας που περικύκλωναν το βουνό από παντού. Είχε πάει σ' αν βουνά και σ' αν κριάδες που δεν τ' ά είχε πατήσει πόδι ανθρώπου, είχε συναντηθεί με άρκούδες και τ' άς είχε τ' ά χαιρετίσματα άπ' την ξαδέρφη τους της Σουηδίας. Είχε κάνει γνωριμία και με τ' άς ήμερους τ' άρανούς, κι' όπου κι' αν πήγαινε τόσο π' ά χιονοσκεπαστή κορυφή του Καμπνεκαίτσε κι' είχε κοιτάξει από ψηλά τ' άς πα

ΡΟΗΝΗΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΝΑΣ φίλος μου, πατέρας, μη-
κε προχτές στο γραφείο μου
με αίτητο ύψος άπελπισίας
και, ρίχνοντας στο τραπέζι
μου δυο τρία φυλλάδια, μου είπε:

— Ο γιός μου!... Ίδες τί διαβάζει
τόρα ο γιός σου!

— Τ' είν' αυτά;

— Περιοδικάκια!... Άπ' αυτά που
βγαίνουν τώρα παντού... Έτυχε ποτέ
νά διαβάσης κανένα;... Διάβασε, σέ
παρακαλώ, και πές μου!

— Τα ξέρω, τ' ξέρω... Έδιάβασα
ένα πέρο... Μά τί θές νά σου πώ:

— Νά, άν έκαμα καλά που τού τ'α
πέταξα και τόν φοβέρισα πώς θά τόν
σπάσω στο ξόλο, άν ξαναβρω στο συρ-
τάρι του τέτοιες σάχλες...

— Κι' άν βρής... στην τσέπη του:...

— Ούφ, έχεις όρεξη! Μά έγω δέν ά-
στειεύομαι καθόλου! Έδώ είναι ένας δη-
μόσιος κίνδυνος. Τα περιοδικάκια αυτά
κυκλοφορούν άνεμπόδιστα, και κάθε κου-
τόπαιδο μπορεί ν' αγοράζή. Και τί θά
γίνουν, σέ παρακαλώ, τ'α παιδιά μας με
τέτοιου είδους διαβάσματα;... Μά κοι-
τάξε γλώσσα, κοίταξε σύνταξη, ύφος,
πνεύμα, καλαισθησία, ήθικη!...

— Μήν εισαι υπερβολικός, φίλε μου.
Τ'α παιδιά μας δέν είναι όσο κουτά νο-
μίσεις. Μιά, δυό, τρεις φορές... από
περιέργεια. Έπειτα θά ίδούν τις «σά-
χλες» που είπες και τί τις παρατήσουν.

— Και πώς δέν τις είδε ο γιός μου,
τόσον καιρό που τις αγοράζει και τις
διαβάζει; Νά, μι'ά τ'όση στίβα τού πέτα-
ξα! Και που τ'α βρίσκει! Τό βλέπεις αυ-
τό; Βγαίνει στην Αίγυπτο!

— Ο γιός σου θ'ανά πολύ κουτός...
Δέν τό παραδέχομαι! Είναι όπως
δλα τ'α παιδιά. Ούτε μεγαλοφύλα μά ούτε
βλάκας. Δέν ξέρει άκόμα τό καλό και τό
κακό, κι' ό,τι λάμπει τό παίρνει για χρυ-
σάφι: θέλω νά πώ: ό,τι βλέπει τυπωμέ-
νο, όταν μάλιστα γράφη στον τίτλο «πε-
ριοδικό για παιδιά», νομίζει πώς είναι
και για διάβασμα. Κάθε παιδί μπορεί νά
γελαστή έτσι. Γι' αυτό λέω πώς ο κίνδυ-
νος είναι δημόσιος.

— Προσπάθησα άκόμα νά πείσω τό φί-
λο μου πατέρα πώς ήταν υπερβολικός,
γιατί πραγματικώς αυτή την ιδέα είχα.

— Άμα έμείνα όμως μονάχος και, από πε-
ριέργεια, φυλλομέτηρησα λίγο τ'α περιο-
δικάκια που μου είχα αφήσει «νά τ'α
διαβάσω και νά τού πώ», είδα πώς δέν
έχει καθόλου άδικο. Η γλώσσα, τό ύ-
φος, τό πνεύμα, ή καλαισθησία κι' ή ή-
θικη αυτών τών έντύπων κάθε άλλο εί-
ναι παρά άκίνδυνα για παιδιά που μορ-
φώνονται τώρα. Κι' επειδή τ'α περισσό-

τερα παιδιά δέν είναι ούτε βλάκες, μά
ούτε μεγαλοφύλα, και φυσικά δέν μπο-
ρούν εδκόμα νά ξεχωρίζουν τό καλό ά-
πό τό κακό, ο κίνδυνος νά εξακολουθή-
σουν πολλά νά διαβάσουν τέτοια βλαβε-
ρά και άκατάλληλα, και νά στρεβλωθή
έτσι τό γλωσσικό και τό λογοτεχνικό
γούστο τής νεολαίας — άφίνω τώρα τό
ήθικό μέρος, — είν' ένας κίνδυνος πραγ-
ματικός, μεγάλος, δημόσιος.

— Άνοιγω, στην τύχη, έν' άπ' αυτά τ'α
φυλλάδια. Είναι τυπωμένο στο πιό ά-
θλιο χαρτί που υπάρχει, με στοιχεια ψι-
λά και φθαρμένα, με ξέθωρο μελάνι, με
καμμιά καλαισθησία στη σύνθεση τών
σελίδων, και με κάτι πρόστυχες ζωγρα-
φίες πασαλειμμένες με μπογιές προστυ-
χότερες. Μά θάταν άληθινή βεβήλωση
νά συγκρίνη κανείς τις εικόνες, που δη-
μοσιεύει ή Διάπλασις, — τ' άριστουργή-
ματα π. χ. τού «Θαύμαστου Ταξιδιού»
ή τ'α πρωτότυπα σκίτσα τού κ. Βώττη, —
μ' αυτά τ'α βαναυσουργηματάκια (γιατί
είναι και μικροσκοπικά... από οικονο-
μία.) Κι' όσο για τήν ύλη, χωρίς καμ-
μιά υπερβολή: ως ύφος κι' ως γλώσσα.

— κατά μέρος πάλι ή ουσία, — ή Διά-
πλασις δέν θά τήν ένέκρινε ούτε για τή
Σελίδα της. Διαβάστε μι'ά φράση από έ-
να διήγημα, που τιλοφορείται και «έ-
κλεκτό»: «Ο έμπορος ήταν ή έκπληξη
του που άφησε νά πείση άπ' τό χέρι έ-
να δοχείο». Σύνταξη μι'ά φορά! Και πα-
ρακάτω: «Έχω βιβλία για όλους...
τρομαχτικές ιστορίες, άλλες πάλιν γιο-
μάτες έρωτα και πάθος». (Αυτά σ' «έ-
κλεκτό» διήγημα για παιδιά!)

— Σεφυλλίζω: «Ήμανε καλεσμένος σ'
ένα γάμο σέ κάποιο γειτονικό χωριό,
που έπρεπε νά περάσω μέσα από ένα
δάσος στις πλαγιές ενός ψηλού βουνού».
Αυτή βέβαια είναι σύνταξη «κατά τό
νοούμενον»... Παρακάτω: «Θυμομαι
πώς δέν έτολμούσαμε νά παραπλανηθώ-
με σ' αυτά τ'α μέρη χωρίς συντροφιά».
Τό παιδί θά νομίζη ότι ή παραπλάνηση
είναι κάτι θεληματικό και πώς μπορεί
κανείς νά παραπλανηθή με λίγη τ'όλημη!

— Παρακάτω: «Γιατί πολλές φορές έτυχαν
δυστυχήματα όχι μόνο σέ παιδιά που έ-
καναν τήν κουταμάρα με πάνε μοναχά
τους, αλλά και σέ μεγάλους που πήγαι-
ναν» (τί; συντροφειμένοι και όπλισμέ-
νοι; όχι, αλλά) «για τις δουλειές τους»!

— Τό παιδί, βλέπετε, δέν έχει ούτε ιδέα
τί θά πη στο ύψος «άντιθεση». Έτσι
και παρακάτω: «Δέν αγαπούσα ποτέ τό
κρασί και πρόσεχα πολύ όταν ήμουν σέ
ξένα σπίτι και σέ γλέντια, γιατί ήξερα
πόσο γίνεται κανείς καταγέλαστος» (δ-
ταν δέν αγαπά τό κρασί; όχι, αλλά) «έ-
ταν μεθάει»! Έτσι ή άλλοιώς, τό παι-
δί ήπιε και μέθωσε. Κι' έκαμε τήν κου-
ταμάρα νά ξεκινήση μονάχο, «πέρα ά-
πό τ'α μεσάνυχτα», για νά περάση τό έ-

πικίνδυνο δάσος, «νομίζοντας πώς μπο-

ρούσε νά... κανονίση τόν έαυτό του».
Νά διευθύνη ήθελε νά τή τό παιδί, νά
κυβερνήση, κι' είπε νά κανονίση, όπως
θάλεγε ένας κουτσαβάκης: «Άσ' τον
κι' έγω τόν κανονίζω!...»

— Κι' αυτή άκόμα ή χαριτωμένη φρά-
ση άπό μι'ά «μυθιστορία», — αυτή έμως
όχι «έκλεκτη» σαν τό διήγημα: «Ο φί-
λακας και τ'α σκυλιά τούς προφύλαξαν
άπό κάθε δυνατό αίφνηδισμό». Ώστε
άπό «άδύνατο» δέν τούς προφύλαξαν;
Πολύ περίεργο!

— Θέλετε τώρα και στίχους; Όρίστε τό
πρώτο τετράστιχο τής «Φτώχειας»:

«Ε, οεις έσεις οί πλούσιοι
με τό πολλά λεπτά σας
που δέν μ'ας λογαριάζετε
για τίποτα μπροστά σας!

— Α, έχει μεγάλο μέλλον... μπλοσε-
βίκου ο νεαρός ποιητής! Άλλά για νά
μάθετε στιχογραφία, ίδου και μι'ά έμμετρο
Άσκηση:

Είμαι μέσα εις τήν Ρώμην
και συχνά εις τήν Κω
όπου πλούσιος ή πτωχός
παρευθύς άναχωρώ
όπου πτωχός ή γέρον
έκει πάντα τριγυρνά
εις τόν κόσμο νά ζητήσης
να με εύρης δέν μπορείς
πλην άν εισαι φως
στην μέση με παρατηρείς.

— Φαντάζομαι γελία που κάνουν αυτή
τή στιγμή ή Μεγάλη Έλλάς, ή Μυρτώ,
ό Ξάνθιοςπος, ό Έλευθέριος Ρουσσάκης,
ή Πάνθηια Άβραδάτου κι' όλοι οί δια-
λεχτοί μας συνθέτες, που στέλνουν κά-
θε φορά στη Διάπλασι Άσκήσεις με τό-
ση τέχνη και χάρη στιχογραφημένες.
Θά πής: άλλοι, μικρότεροι, άμάθητοι
άκόμα, δέν στέλνουν και τέτοιες; Φυ-
σικά! Η Διάπλασις έμως ή τις άπορρί-
πτει όλωσδιόλου, ή, όταν διορθώνονται,
τις δημοσιεύει διορθωμένες. Κι' αυτή
είναι όλη ή διαφορά.

— Άς άντιγράψω και μι'ά δήθεν «Σκέ-
ψη» που είναι άπλοστάτα ένα κοινότα-
το παράγγελμα: «Όταν σέ κοροϊδεούν
μήν εξάπτεσαι, αλλά... μη φαίνεσαι
ότι πειράζεσαι γι' αυτό». Τι σάς λέει
στη φράση εκείνο τό έναντιωματικό
«άλλά»; Βλέπετε σεις καμμιά... έναν-
τίωση; Άλλά... γύρευε φύλλους σέ
άχερα!

— Και για νά τελειώνουμε τό γλέντι:
Ξέρετε όλοι τί λέμε «Παιδικόν Πνεύμα»;
μι'ά άφέλεια, κουταμάρα ή έξυπνάδα μι-
κρού παιδιού. Όρίστε τώρα και «Παι-
δικόν Πνεύμα» από τό ίδιο περιοδικάκι:
«— Γιάννη, δέν καθάρισε σήμερα τ'α
ρούχα μου. — Όχι, άρέντη, τ'α καθάρι-
σα. — Φέμματα λές! είχα πέντε φράγ-
κα στην τσέπη μου και τ'α βλέπω σω-
στά».

— Φτάνει. Όταν θά ξανάρθη ό φίλος
μου νά με ρωτήση, θά ξέρω άρκετά νά
τού πώ.

Σας ασπάζομαι ΠΑΙΔΩΝ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Βαθύ πένθος έκπέπαι τόν οίκο μας.
Έχάσαμε ένα στενό συγγενή, ένα λαμ-
πρό φίλο κι' ένα πολύτιμο συνεργήτη
και σύμβουλο.

Τήν νύχτα τού παρασήμερου Σαββάτου,
άπέθανε ξαφνικά ό Αριστοτέλης Π.
Κουρτιδής, γαμβρός επ' άδελφή τού διευ-
θυντού μας κ. Ν. Παπαδοπούλου. Για-
φωστάτος λογοτέχνης και διαπρεπέστα-
τος παιδαγωγός, — έσπούδασε στη Γερ-
μανία, — ό Αριστοτέλης Κουρτιδής συ-
νεργάστηκε σέ καλά ερα περιοδικά τής
έποχής του. Έγραψε πλήθος βιβλία για
παιδιά κι' έχηματίσσε άρχοντάκι της
«Διαπλάσιως», άπό τήν άρχή της, επί
είκοσι σχεδόν χρόνια, γράφοντας σ' αυ-
τήν με τ'ονομά του και με τό ψευδώνυμο
Αιμίλιος Έμμαρμένος. Τ'α τελευταία χρό-
νια ήταν διευθυντής τού Διδασκαλείου
Θηλέων στον Πειραιά.

Βιογραφία και χαρακτηρισμός τού Α-
ριστοτέλη Κουρτιδής, με τήν εικόνα του,
θά δημοσιευθή σ' ό έρχόμενον.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα υπό Ίουλιού Βέρν)

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

— Νά και μι'ά τρούλκα, άν δέν κάνω
λάθος, φώναξε ό Γόρδων δείχνοντας τό
δέγτρο. Τόν καρπό του οί Ίνδοι τόν με-
ταχειρίζονται πολύ.

— Άς φάμε λοιπόν και μεις άφου εί-
ναι χάρισμα, είπε ό Σέρβης.

Και πριν προφθάση νά τόν έμποδίση
ό Γόρδων, έκοψε με τ'α δόντια του δυό-
τρεις άπό τούς καρπούς εκείνους. Άλλά
ήταν τόσο στυφί, ώστε τούς έφτυσε με
μορφασμούς κωμικούς. Οί άλλοι γελού-
σαν με τό πάθημα τού λαμζέρου.

— Μά δέν είπες πώς οί Ίνδοι τούς
τρώνε; είπε φτύνοντας άκόμα ό Σέρβης.

— Δέν είπα πώς τούς τρώνε, είπε ό
Γόρδων, αλλά πώς τούς μεταχειρίζον-
ται. Κατασκευάζουν δηλαδή μ' αυτούς
ένα ποτό οίνοπνευματώδες, που κι' έμεις
θά μπορούσαμε νά καταφύγουμε σ' αυτό
δταν θά μ'ας τελειώση τό μπράντο.

— Έτσι πές, καίμενε! φώναξε ό Σέρ-
βης που άκόμα δέν μπορούσε νά συνέλ-
θη από τή στυφάδα εκείνη.

— Άς γεμίσουμε λοιπόν τό σάκκο μας,
εξακολούθησε ό Γόρδων, νά κατασκευά-
σουμε για δοκιμή στη σπηλιά.

— Ήταν δύσκολο νά κόψουν τούς καρ-
πούς τής τρούλκας, γιατί τ' άγκάθια της
δέν έχωράτευαν. Άλλά ό Βάζτερ κι' ό
Ούέπ, χτυπώντας τό δέντρο, κατάφεραν
νά ρίξουν κάτω άρκετή ποσότητα και
νά γεμίσουν μι'ά καραθάνα.

— Πό πέρα βρήκαν άλλο φυτό, άλγα-
ρόθη λεγόμενο, που από τούς καρπούς
του γίνεται επίσης οίνοπνευματώδες πο-
τό. Ο Σέρβης όμως φυλάχθηκε νά τούς
βάλη στο στόμα του, άν κι' έκοψαν άρ-
κετούς άπ' αυτούς μ' εύκολία. Έ, δ-
ποιος καί στο χυλό, φυσά και τή για-

ούρτη... Γιατί άκόμα ό καιμένος ό
Σέρβης είχε στο στόμα του τή στυφάδα
τής τρούλκας και κάθε τόσο έμόρφασε
κι' έφτυνε.

— Τ' άπόγεμα, ή όψη τού δάσους άλ-
λαξε. Έπειδή σ' εκείνο τό μέρος τό
φώς κι' ό άέρας έμπαιναν εύκολότερα,
τ' άραιά δέντρα ήταν πολύ μεγαλύτερα.

— Στα πυκνόφυλλα κλαδιά τούς κελαϊδού-
σαν μυριάδες πουλιά και τ'α πούκα άφι-
ναν μι'ά δυνατή εσωδία. Κοντά στα
θεόρατα αυτά πούκα, ήταν και κάτι άλ-
λα δέντρα μικρότερα, που όνομάζονται
οδίντερο κι' ή φλούδα τους μπορεί νά
χρησιμαύση άντι κανέλλας. Για τήν ά-
νακάλυψη αυτή πολύ θά χαιρόταν βέ-
βαιά ό μαύρος μάγειρος τής άποικίας.

— Άλλά τό χρησιμώτερο άπ' όλα τ'α
δέντρα που άνακάλυψαν, ήταν ένα δέν-

— Ός νά έτοιμασθή τό δείπνο, ό Γόρ-
δων κι' ό Βάζτερ εισχώρησαν στο δά-
σος, ό πρώτος για ν' ανακαλύψη κι' άλ-
λα χρήσιμα φυτά, ό δεύτερος για νά δο-
κιμάση τό μηχανήμα του και ν' άπο-
στομώση τόν Δόνιφαν.

— Άφου έκαμαν καμμιά έκατοστή βή-
μαίτα, ό Γόρδων έκραξε με νεύμα τόν
Βάζτερ και τού έδειξε μερικά ζώα που
έπαίζαν στη χλόη.

— Κατσίκες είναι; ρώτησε ό Βάζτερ.

— Μουιάζουν, άποκρίθηκε ό Γόρδων,
μά μπορεί νά μ'ην είναι. Άς προσπα-
θήσουμε νά πιάσουμε καμμιά.

— Ζωιτανή;

— Μά βέβαια. Τι καλά που δέν εί-
ναι έδώ ό Δόνιφαν. Αυτός θά πυροβο-
λούσε, θά σκότωνε μι'ά κι' οί άλλες θά
έφευγαν... Άς πλησιάσουμε σιγά χω-
ρίς νά μ'ας ίδουν.

— Τ'α χαριτωμένα εκείνα ζώα, — ήταν
έξη έπτά, — δέν έπήραν εδδηση. Ένα
μόνο, — ίσως ή μητέρα, — σά νά προαι-
σθάνθηκε κάποιο κίνδυνο, μυρζιόταν τόν
άέρα και φαινόταν έτοιμο νά τό βάλη
σε τό πόδια.

— Άξαφνα ό Βάζτερ, που δέν άπέιχε
άπό τ'α ζώα παρά είκοσι βήματα, έ-
σφενδόνισε τις πέτρινες σφαίρες τού με
τό λουρί. Και με τόση δεξιάτητα τό έ-
καμε, ώστε τό λουρί υπερδεύθηκε στα
πόδια μ'ας γίδας. Ένώ οί άλλες έφυγαν
άστραπή μέσα στο πυκνό δάσος.

— Τ'α παιδιά έτρεξαν στην πιασμένη,
που τού κάκου προσπαθούσε νά ξεμπλέ-
ξη τ'α πόδια της. Κοντά της στεκόνταν
και δυό κατακάκια, που άφου δέν έφευ-
γε ή μητέρα τους, δέν έφευγαν κι' αυτά.

— Ζήτω! φώναξε ό Βάζτερ γεμάτος
χαρά. Μά κατσικά είναι;

— Όχι, άποκρίθηκε ό Γόρδων. Ύπο-
θέτω πώς είναι μάλλον προβατοκαμήλα.

— Και κάνει γάλα;

— Περιφρμένο!

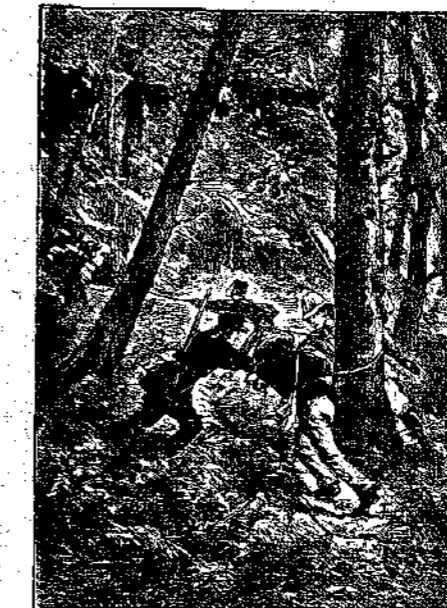
— Ζήτω λοιπόν ή προβατοκαμήλα!

— Ο Γόρδων, δέν έκανε λάθος. Πραγ-
ματικώς τ'α ζώα εκείνα ήταν προβατο-
κάμηλοι, που μουιάζουν πολύ με κατσί-
κες, μόνο που τ'α πόδια τους είναι πιό
μακριά, τό κεφάλι τους πιό μικρό, χω-
ρίς κέρατα, και τό μαλλί τους κοντό
και λεπτό σά μετάξι.

— Φαντάζεσθε τί ύποδοχή έκαμαν τ'α
παιδιά στο Βάζτερ, και στον Γόρδων έ-
ταν γύρισαν στον καταυλισμό, ό ένας
σέρνοντας τή «γίδα» κι' ό άλλος κρα-
τώντας τ'α «κατσικάκια». Ποιος ξέρει
μήπως αυτά τ'α τρία ζώα δέν θά ήταν
ό πυρήνας ενός κοπαδιού χρησιμώτατου
στην άποικία; Κι' αυτός ό Δόνιφαν ά-
κόμα αναγκάστηκε νά βολογήση πώς
οί σφαίρες τού Βάζτερ έκαναν καλύτερη
δουλειά από τό τουφέκι του, άφου έπια-
ναν τ'α ζώα ζωντανά.

— Έδειπνησαν φαιδρότατα.

(Άκολουθεί) Μεταφρ. Φ. Γ. Π. και Γρ. Ξ.

«Ο βρόχος: εύλιε ό τριχίλο, σ' ζώου...»

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδών ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνα νεούται, άν δέν ανουδεύεται από τού δικαιώματος δρ. 10. — Τα εγκρινόμενα ή άνανεούμενα ίσχυουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου ή 1922. (Όσα συνυποδεικνύονται από Α, άνάκουν εις άγρία και δσα από Κ, εις κωρίαια:

Νέα Ψευδώνυμα: Εδθύμοσ Ναύτης, ά. (ΑΡ). Σκουνίτσι, ά. (ΤΑ). Σφομαχος, ά. (?). Ρόδης Ουράνης, ά. (ΠΠΜ). Αιλή Ντάκωβερ, κ. (ΙΑ). Δίλιαν Χάρβει, κ. (ΕΔ). Ένδοξος, Όλυμπιονίκης, διότι Δαφνοστεφή Όλυμπιονίκην έχομεν, ά. (ΘΝΤΕ). Ασημένιο Κόμα, διότι Αφροσμένο Κόμα έχομεν, ά. (!!!). Αθλητής Έλληνόπαις, ά. (ΝΟΑ). Κοητικό Λουλούδι, ά. (ΕΤΕ). Πέταλον Κρόνον ά. (Φούτ Μπόλ). Σακουστός Βιολίστας, ά. (<-!->).

Η Διάπλασις άσπαζέται τούσ φέλουσ της: 'Ανακίαν (δ κ. Φ. έλαβε τó χειρόγραφο σου και θά σου άπαντήση μόλις τó διαβίαισ, ίσω; σ' ό ερχόμενο ή Α. δέν είχει κιά ό Τ. είναι άγρία, και βέβαια πού αυ' ό πρέπει κανείς νά τó ξεφύδ άταν άλληλογραφή) Πεταχούλαν (έ σι θά έγινε, φάναι και δ κ. Φ. είχει έπιστολή, επειδή έπρεπε νά δημοσιευθή τó διήγημα τού κ. Πικρογοπούλου γιά τó ψευδώνυμό σου μη στενοχωρείσαι, πολλά διαπλασικά ψευδώνυμα φηγοράρουν σ' έκατια τά περτομια, άλλ' από τίσ άνοησις πού γράφουν, έγγουσιέλοι θει δέν είναι διαπλασάπουλα αυ' οι πού άχρον ή Α. Α. ές κολουθεί) Α. Α. Κ. (έτσι πολύ δικιολογημένη άφοδ σου συνδέθηκαν τόσα δυστυχήματα, γιά τά έποια έγκαθίως σέ συλλυπομιαί έλουσ άντιόδ; τούσ νεκρούσ πού άναφέρις τούσ έγγυώριξ ή αν πραγματικώς απνίαι άνθ'ωποι; προλιμοί; ό δά Τοτόσ Δαμίριξ, ό άλησημόνητόσ μου, άσφαλώς μια μέρα θά άδούξει τήν πατρίδα) Έλένη Μπουάντουσ (χάνεις τόν κόπο σου, παιδί μου' οι λόσις δέν ληυδώνονται άπ' όπει άν δέν είμαι γρημύνης; σέ χαριτ' τών λόσιων) Γλυσιάν Χαραυγήν (έσ' ειλα ό,τι έξήτησος' έ, όχι, δέν συμφωνώ πολύ' γιαι και σήμερα έχομαι πολλά έξουια παιδικά πού σ' έλυσαν άραια πράγματα' αλλά ή διαφορά ίσω; είχει, ότι δέν φάνονται έλα, όπως έκαίγναι τήν χόρνα' γιαι έσοι μου έγραφαν τότε, ήταν σχετικώς λίγοι κι' είχα τόπο νά κέρρω όλα; τούσ τίς έξυπνάδες, νάποσώ κορμάτια άπ' ό λχ τού; τά γραμμάτια' σήμερα όμως μου γράφουν τόσο πολλοί, ώστε αδό ό είναι άδύνατο και, — πιστέψέ με, — πολλά άραια πράγματα τά διαθίξω έγώ μοιάχη μου) Αετόν τών Θαλασσών (έπειτα, παρακίαι) Φιέρην (γίαι όχι; και σ' κάποτε θά τó κταρέρως...) Όριέτταν (φαντασμοί τή χαρά σου πού άρχισες και σ' νά λαβίαιγης Μ. Μ. από διαπλασάπουλα) Έδθύμιον Κόμα (όρτι τά Π. Πνευμάτια σου και άν κληρωθούν, θά δημοσιευθούν' γιαι, έξοις, έχω πλήθος έγκεικριμένχ και τά δημοσιεύω διά κλήρου) Μοιράξο Ακρογαλι (μέ'πολύ ένδιαφέρο διά-

δισα τά τού χωριού σου) Δεβέντην (χίρω γιά όλχ) Έλένη Μ. Οικονόμου (εδαριστώ πολύ πού θά ξεπαθώρη; τó Ε. είναι κριτικό) Δάφνην (έχω και μια Δάφνην, πού φάνεται ό τυπογράφος; εκεί τήν έκαρξ Δάφνην και δέν τó πρόσεξ' δ κ. Φ. σ' εδαρισται γιά όσα γράφεις) Αίλιαν (έτσι λχ ή Τ. Μ. είναι) Βαρώνον Πορμερού (ναί) Έδύστράιον Παξινόν κτλ. κτλ.

Νίτσιαν Βαρούχα, Μαγαμένην Γαζίαν, Γεώργιον Μπασιάνην, Σοφίαν Μπακαλούδη, Μικρόν Αθηνάον (έσ' ειλα).

Είς όσας έπιστολάς έλαβι με ά τήν 16 Αυγούστου θάπαντήσω σ' ό ερχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 24ου Διαγωνισιοσ. Αι λύσις δεικναι μέχρι 18 Οκτωβρίου.

576. Δεξιόγυφος Άρτυμα γιά τó φαί Κι' ένα σύμφωνο συμμάχησαν Και υπό χώρα μακρινή Χρυσόφορα μάς σχημάτισαν. Αντιγέννη

577. Στοιχειόγυφος Στόν πιό μεγάλο Δάσκαλο Πού ειδη ή άνθρωπότης, Τί άγότη ηρέπει νάχουμε! Μα κάποιος Ισχυρότης Προδοτικα τού έκαρξ Κεφάλι και λαίμο Και σ' ένα πλοιο τόν έστησε Καταμασις όρθη. Άγνωστη

578. Μεταγραμματισμόσ Μέ τó θεό τής θάλασσας, Θεός κι' έγώ, παρτα, Δελφίνα καθάλλικευα Και σάλλικα άραια. Μα κάποιος τó κεφάλι μου Άρώτητα μου άλλαξει Και δίπλα σέ φιλόσοφο Γιά μαθητή μέ βάσει. Πορφυρογέννητη

579. Αναγραμματισμόσ Έπαιρνε τάγοια βουνα, Ζητώντας τήν έλευθερία, Και τούσ τυράννους πολεμοδσε. Μα τόν άπάντησα ξανά Γονακιστό στην έκκλησία Πού κλαίγοντας μετανοούσε. Γέρδιος Δεσμός

580. Συλλαβικόσ Ρόμβος * * * * *

Κάθε άστερισμόσ είναι μια συλλαβή. Όριζόντιος δέ και καθέτως άναγινώσκονται: 1. Φωνήεν' 2. Τό δι' οδ ή όπου κρημύμεν' 3. Ποταμόσ τής Αμερικησ. 4. Σχολικόν έπιπλαν' 5. Αντοναμία. Μελαχρινή τούσ Σπέτιν

581. Μεταμορφώσις διά Φωνηεντολίπων [Αντι τής λέξουσ, θέτομεν τά συμφωνά της, και από έν φωνηεντολίπων; διά προσθήκησ ή άφαίρεσος ένός συμφωνού, κάνομεν άλλο, έως ότου φθάσωμεν εις τó φωνηεντολίπων τής τε-

λευταίας λέξουσ. Παραδείγματα τούσ χάριν:

Ο βλάξ διά 5 φωνηεντολίπων μεταμορφώσων νά γίνηξυπυος. Λύσις: ΒΛΞ (ΒΛΑΞ), ΒΞ (ΒΉΞ), Ξ (ΞΞ), ΞΝ (ΞΥΝ), ΞΝΣ (ΞΟΥΣ), ΞΠΝΣ (ΞΞΠΝΟΣ).]

Τό δάσος διά 3 φωνηεντολίπων μεταμορφώσων νά γίγη θάλασσα.

Σταρίδων 1. Παναγιωτέπουλος 582-588. Μαγικόν Γράμμα Τη άνταλλαγή ένός γραμματόσ εκάστις τών κάτωθι λέξων δι' ένός άλλου, πάντοτε τού άτου, νά σχηματισθών άνευ αναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεισ: Θύμα, φάρος, φαιός, Τύρος, σακρός. Πιταρίκος τού Άγρινίου

587. Ακροστιχίς ΞΞ Άντιθέτων.

Τ' άρχικά τών άντιθέτων τών κάτωθι λέξων άποτελούν κάτι πού...: καπνίει: μακία, πορθύμς, άρχή, ήτια, νεόν.

Μελαχρινή-Κυπριοπούλα 588. Έλληποσύμφωνον ε-ουα-ια Οδυσσεύσ Άνδρούτασ 589. Γέφυρος Εί σ' ένός, άρ' εις τόσα, Μάιος, Ιούλιος, Ιούλιος' 5' α' σερ είπα, είπα, είπα. Άναούριστο Ρολοί

Διά τούσ Γαλλομαθεις

590. Cryptogramme 1 2 3 4 5 6 7 = Parti de l'arbre 2 3 2 7 = Adjectif 3 4 7 = Animal 4 3 5 2 7 = Subst. dure, trisée. 5 3 1 3 4 7 = Maisonette 6 3 5 6 7 = Outil 7 1 7 4 7 = Bois precieux Πριγκίπισσα Λολέτα

591-592. Calambours 1. — Sur quelle note marchons-nous? 2. — Quel arbre atiment les marins des cotes? Ημεζα

ΑΥΡΕΙΣ

των Πνευμ. Ακησ. τού φύλ. 23

384. Κοιρόστα (κόπος, τά.) — 386. Ημέρα (είμαι Ρά.) — 386. Πρόσθεσις-πρόθεσις. — 387. Χάλλη-άλλη. — 388. Γραφολόγος-Λογογράφος. — 389. Τά λέγα λόγια ζάχαρη και τά καθόλου μέλι. (Τάφος, Αίμα, Γάλα, ΑΟγος, Γίγας, Αθως, Ζάρι, ΧΑρις, ΡΗμα, ΚΑίριος, ΤΑός, ΚΑκόσ, ΘΟλος, ΑΟΥω, ΜΕτρον, ΛΙθος.) — 340-344. Διά τού ΣΤ: σκόλος, σαγαόν, άσίνος, άσής, πιστόσ. — 344. Π-ΦΑΝ-ΣΤΣ-ΡΣΤΣ και ΟΙΟΥ-ΙΟ-ΟΙ-ΑΙΟ = Ποιού φίλον δσις άριστος. (ΠΟσειδών, ΦΙΛια, ΑΟφος, ΝΥΞ, ΣΙδών, ΤΟκον, ΣΟφία, ΡΙς, ΣΑββας, ΠΙτος, ΣΟΥδών.) — 346-356. Αθηνά, Θεανό. Αθίνα, Θεώνη, Θεαίνα, Όθων, Όθόνη, Θανή, Θειον, Εδθύμιον, Ιθύνο, — 357. Ω καιόν, κανού κνήμισον, κακή καιόν, κανού γνή / (Ο, κά, κον, κά, κου, κά, κς, τών, κα, κίχ έπ' όνειρα, γή, γι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 7 έως 10 τó πολύ λέξεισ με έπλά στοιχεία δρ. 8 (τά ελαττωμα ήμιμα) Πέραν τών 10 λέξων 60 λεπτά ή λέξι, με παρτα δέ στοιχία λεπτά 70 και με κεφαλαία δρ. 1

Ό χωριστός στίχος δρ. 3. Η προκληρωθή είναι άπαραίτητη.

Αγαπητό Άφρισμένο Κόμα. Έπί έπιτερι τών γενεθλιών σου χίλις εδξες. ΜΑΝΑ

Μαρία Αβραάμου, Βαμιατοπούλα, χίλις εδξες γιά τή γιορτή σου, αγαπημένες μου. Γαλάτεια

Θαλασσινή, έλαβ' Αλληλογραφή σ' απ' έλε πρώτη. Γαλάτεια

Κοσμοκρυστοπέρε, όμαρξ τή γλώσσα σου άν άναγής τó κεφάλι σου, Ειδεμή, έπαλόχομαι με άγρίας διαθέσει, και σέ στέλω μετά φανών και λαμπράων στάσ... αλωνισος μονάξ, έπου ό κλοσθιδος και τριγμόσ τών όδόντων... ΓΟΡΑΡΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

ΠΡΟΤΑΙ, πού γέν οι κρότοι, οι θόρυβοι και οι κληνώριες; Πού νέν τά σαν έλλογια λόγια; Μπατοίτης μεταστοιχίτην... ΓΟΡΑΡΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Τρελλή Πεταλούδιτσα, πός ήγει ή άγορά; Σέβερμα Ροδεπέταλα

Ποιά θέβαι ή φυχή έκείνη πού ό θρονήρ σ' ό Πένου Δάκρυ ένα της τετραδίκι; Περιμένα άπ' όλουσ; Thalie Papazoglou, Fenikaya, Kouktoucheche Djesdesi 29, Constantinople (Turquie). ΠΟΝΔΥ ΔΑΚΡΥ

Θά με κάμουν εδθυμισμένη ή ένα τούσ τετραδίκια οι' ηλόδι, Μιρόζα, Γιοβ' Γιοβ', Κουτρονίθι, Ροσούρα, Μαννός, Άγνωστη, Σείριξ, Ζουλίξια, Ασηγορίνα, Κυρά-Κυραλίνα, Μαγεμένο Βασιλόπουλο, και δσοι άλλοι θέλωσ. Αίσις: Λούλα Τόρου, Σέλιανος 13 Βόλον, Σουνοπεδλί

Τρελλή Πεταλούδιτσα, γιά τή γιορτή σου εύχομαι χρόνια πολλά. Σέβερμα Ροδεπέταλα

Σ' εδάριστώ, Σαμιατοπούλα μου. Έπίσις χρόνια πολλά ν' εδθυμισέμαι γιά τή γιορτή σου. Μελαχρινούλα

Δεδομένος μου άλλασσι και γίνεται Αgha Panamir Liva Sokak Han 8, Appartement No 10. Pera, Constantinople. Όριέττα.

Στήν Άντιγόνη μου σέλλια ένα μπουκιέ τόσα μωρωμένες εύχες και άπειρα φίλά γιά τή γιορτή σου. Όριέττα

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗ ΟΥΜΗΠΟΝΙΚΗ, Θεμά σ' άγαπήθηνα γιά τών ξετάτων τήν έπιτυνία. Και σ' ό κωνοπόριό σ' άτάτο εύχομαι νάχης συντρόφους τήν ΠΡΟΦΑΟ και ΕΥΤΥΧΙΑ. ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ

Ηλιοστάλαχτη δέν κάνεις κορίτσι μου ένα ντύξο γιά νά συνέλθης; Ι έα σ' ό κώνη καλό! Στερέν Χερμένελο

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ «ΝΗΚΗΣ» ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ Γεν Αίσις: ΤΑΝΤΑΡΟΝ, Αίσιος 49 Αθηνάσ. — ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ: Πρόεδροσ Γραμμάτιξ: ΤΑΝΤΑΡΟΝ, Ταμίασ. Διαγωνισμιών: ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΚΡΥΣΤΟΜΑΜΗ. ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΜΕΛΗ

Επιθυμώ νά άνταλλάξω Μ. Μ. με όλουσ εις Γράμματε: Ιωάν. Μπουσίνη, Άγιοσ Γεώργιον, Σουκόσιον, Χίον. Περιμένα ή δώξ από τούσ Κωνσταντινουπόλιτας. Ρόδης — Οδράνης

Τό πρώτιστον καθήκον τού καλού συνδρομητού είναι ή έγκαίριος άναγνώσις τής συνδρομής του.